

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 378. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_599-txt-shoot-idm11184/facsimile.pdf (tilgået 20. juni 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

ligesom der nok, siden Verden blev skabt, aldrig har været nogen mere ugrundet Frygt, end Frygten for, at Tysklands lærde, der aldrig har kunnet forliges om nogen Ting, ej engang om at afkaste Paveaaget, at de skulde sammenrotte sig mod nogen Begering, der ikke, som Napoleon og hans Efterlignere, vil tilintetgjøre al videnskabelig Frihed.

Sværmeriet for Middelalderens Riddertid endelig, som var, hvad der forbandt en Del tyske Studenter, med Görres i Spidsen, havde jo vist nok sine store Latterligheder, som Studenterne ingenlunde vilde taale, man lo ad; men en studerende Ungdom, der slet ikke sværmer for andet, vil altid svire og sværme; og hvem skulde da ikke langt heller ønske, den sværmede for det store Fæderneland, som er Folkeaadens glimrende Kreds gennem alle Tidsrum! Og skjønt jeg er langt fra at forgude Tysklands Middelalder eller at løfte Niebelungen-Lied, Heldenbuch og Minnesangene, hvori den Tid afprægede sig, til Skyerne som Kunstens Mesterstykker, saa er det dog tusend Gange værdigere for et Folk, at overdrive Beundringen for sin Aands velbehagelige Udtryk og ejendommelige Storværk, end selv at foragte og belé det. Det sidste, som, mens Latinen herskede, var Tilfældet i Tyskland, endnu langt mer end hos os, er nemlig en Aandløshed, der fører til Dyriskhed, Trældom og folkelig Undergang; det første er derimod kun den naturlige Partiskhed, hvert Folk, ligesom hver Enkeltmand, har for sit eget, som i en vis Grad derfor er uadskillelig fra ethvert kraftigt Folkeliv; saa den maa Folkene lære at tilgive hinanden, naar den blot ikke med verdslige Vaaben vil gjøre sig gjældende. Heller aldrig har man i Tyskland været nærmere ved at lade Nordens Oldtid og Middelalder vederfares Ret, end da man sværmede for sin egen; og det af den simple Grund, at Aander altid har en vis Respekt for hinanden, men Aandløshed forhaaner dem alle.

Vi komme nu til Tidsrummet mellem 1820 og 30,

